

ΔΡΑΧΜΗ – ΕΥΡΩ: Ο ΜΠΑΜΠΟΥΛΑΣ ΚΑΙ Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ

«Στρατηγικός στόχος» η παραμονή της χώρας στο ευρώ, διακηρύσσουν μνημονιακοί και αντιμνημονιακοί ευρωπαϊστές, ορισμένοι εκ των οποίων παραπλανούν, ευαγγελιζόμενοι την «Ευρώπη των λαών», ώστε οι «εταίροι» να δανείζουν με ταπεινωτικούς όρους υποταγής στο διηκεές μια χώρα καθημαγμένη μ' ένα λαό εξαθλιωμένο. Έτσι νομίζουν.

Εύλογα ερωτήματα

Όμως ήδη πολλοί αναρωτιούνται πώς έφτασε η χώρα να ζει μόνο με δανεικά, ενώ η παραγωγή της είναι αποδιαρθρωμένη; Πώς συσσωρεύθηκε αυτό το ιλιγγιώδες χρέος μέσα σε τόσο βραχύ χρονικό διάστημα; Πώς οι άλλες ισχυρές χώρες της ευρωζώνης είναι καταχρεωμένες και ορισμένες, όπως η Ιταλία, αντιμετωπίζουν προβλήματα δανεισμού; Γιατί η συνταγή της ΕΕ, της ΕΚΤ και του ΔΝΤ, δηλ. της τρόικας, είναι η αφαιμάξη του εισοδήματος των πολλών και η διάλυση των εργασιακών και ασφαλιστικών τους δικαιωμάτων υπέρ των υπερκερδών των δανειστών, με αποτέλεσμα την ύφεση, την ανεργία και τη φτώχεια; Γιατί η κρίση που ξεκίνησε το 2008 με τη χρεοκοπία της αμερικάνικης τράπεζας Lehman brothers επεκτείνεται και βαθαινει;

Μια σύντομη ιστορική αναδρομή

Το κοινωνικό κράτος

Μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου οι ισχυρές χώρες του καπιταλιστικού κόσμου γνώρισαν μία ραγδαία οικονομική ανάπτυξη, βασισμένη στην ανοικοδόμηση και στην εκβιομηχάνιση. Στα πλαίσια αυτά το καπιταλιστικό κέρδος προερχόταν αποκλειστικά από την παραγωγή, περιορίζοντας έτσι δραστικά την ανεργία και οικοδομώντας το κοινωνικό κράτος, ώστε να διατηρεί τις κοινωνίες τους σε πλήρη ετοιμότητα παραγωγικής συμμετοχής, ενώ παράλληλα αντιμετώπιζε ιδεολογικά το αντίπαλο δέος του ανατολικού συνασπισμού.

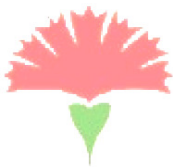
Το πλαίσιο της ανάπτυξης βασίστηκε στις συμφωνίες του Μπρέττον Γουντς μεταξύ 44 συμμαχικών χωρών το 1944, που καθόρισαν, μεταξύ άλλων, τη σταθερή ισοτιμία μεταξύ των νομισμάτων τους σε σχέση με το δολάριο και τη μετατρεψιμότητα μόνο του δολαρίου σε χρυσό, τον οποίο είχαν εμπιστευθεί οι εμπόλεμες χώρες στις ΗΠΑ.

Από τις πετρελαϊκές κρίσεις στον μονεταρισμό

Οι ΗΠΑ σταδιακά, λόγω της σταθερής ισοτιμίας του δολαρίου (1 ουγκιά χρυσού με 35 δολάρια), άρχισαν να γίνονται λιγότερο ανταγωνιστικές και να έχουν ελλείμματα. Ο χρυσός διέρρευε, οπότε το 1971 με απόφαση του Νίξον οι ΗΠΑ εγκαταλείπουν τη μετατρεψιμότητα του δολαρίου σε χρυσό και μαζί μ' αυτήν το σύστημα σταθερών συναλλαγματικών ισοτιμιών του Μπρέττον Γουντς, υποτιμώντας το δολάριο. Ακολουθεί η πετρελαϊκή κρίση 1973-74, δηλ. το εμπύργκο πετρελαίου των αραβικών χωρών στις ΗΠΑ και στην Ολλανδία, που αποκάλυπτα υποστήριζαν το Ισραήλ. Η τιμή του πετρελαίου εκτοξεύθηκε από 3 σε 40 δολάρια το βαρέλι, με συνέπεια να προκληθεί παγκοσμίως πληθωρισμός και ύφεση. Ο πλούτος είχε συσσωρευθεί στις πετρελαιοπαραγωγούς χώρες και στις εταιρείες πετρελαίου. Οι δυτικές κυβερνήσεις ξεπέρασαν σταδιακά την κρίση, αναδιανέμοντας το συσσωρευμένο πλούτο με πληθωρικό χρέμα, αυξάνοντας τις κρατικές δαπάνες, για να τονώσουν την εσωτερική τους ζήτηση, χωρίς όμως να επαναφέρουν την παραγωγή και την απασχόληση στα προ της κρίσης επίπεδα.

Ανάλογη κρίση ήταν αυτή του 1979, λόγω της διακοπής των εξαγωγών πετρελαίου του Ιράν με την πτώση του Σάχη και την άνοδο των ισλαμιστών. Οι δυτικές χώρες εν μέσω κρίσεων πλήττονται από πληθωρισμό, ανεργία και μείωση της παραγωγής τους. Τα κέρδη του κεφαλαίου, λόγω της πτώσης της παραγωγής, μειώθηκαν κι έτσι οι νεοφιλελεύθεροι σταδιακά αποδομούν ιδεολογικά το μοντέλο του κοινωνικού κράτους.

Το σημερινό οικονομικό σύστημα της παγκοσμιοποίησης θεμελιώθηκε στα μέσα της 10ετίας του 1980 στις ΗΠΑ και τη Βρετανία. Με πρόσχημα την καταπολέμηση του πληθωρισμού, εφαρμόστηκαν οι θεωρίες του μονεταρισμού του Μίλτον Φρίντμαν, που πρεσβεύουν σχηματικά

A.S.K.E.

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΤΖΩΡΤΖ 12-ΑΘΗΝΑ 10677 ΤΗΛ. +302103822315, FAX +302103819887

Ιστοσελίδα: www.aske.gr

τη μείωση της κυκλοφορίας του νομίσματος με την πραγματική μείωση των εισοδημάτων των πολλών και τη συσσώρευση σε λίγους, με την κατεδάφιση των κεϋνσιανών αντιλήψεων για το ρυθμιστικό ρόλο του κράτους. Οι μονεταριστές υποστήριζαν ότι το κράτος κοινωνικής πρόνοιας πρέπει σταδιακά να αποσυντεθεί και όλες οι κοινωνικές παροχές να περιέλθουν στον ιδιωτικό τομέα, από την παιδεία και την υγεία μέχρι τις κοινωνικές ασφαλίσεις και τη σύνταξη.

Από τη συναίνεση της Ουάσιγκτον (1989) στο Μάαστριχτ και στο ευρώ

Με τη διάλυση του ανατολικού συνασπισμού και της ΕΣΣΔ οι νεοφιλελεύθεροι στις ΗΠΑ θεώρησαν ότι δεν έχουν πλέον αντίπαλο δέος. Με θεσμικό όργανο τη Συναίνεση της Ουάσιγκτον (όπως αποκαλείται ο συντονισμός του Υπουργείου Οικονομικών των ΗΠΑ, της Διεθνούς Τράπεζας και του ΔΝΤ), αναλαμβάνουν την εξαγωγή του νεοφιλελεύθερου μοντέλου, επιβάλλοντας τη λεγόμενη απελευθέρωση της αγοράς, δηλ. την πλήρη ασυδοσία διακίνησης ξένων κεφαλαίων, προϊόντων και υπηρεσιών, την περιοριστική δημοσιονομική πολιτική, δηλ. την περικοπή κάθε κοινωνικής δαπάνης, και τον περιορισμό του ρόλου του κράτους. Το μεγαλύτερο μέρος πλέον της βιομηχανικής παραγωγής μετατοπίζεται από τις ισχυρές δυτικές χώρες σε χώρες χαμηλού κόστους, για την αύξηση των κερδών, ενώ, για τη διατήρηση του βιοτικού επιπέδου των κοινωνιών των δυτικών χωρών, προωθήθηκε ο καταναλωτισμός ως προϋπόθεση δημόσιου και ιδιωτικού υπερδανεισμού, μέσω του γιγαντισμού του τραπεζικού και χρηματιστηριακού τομέα.

Η ΕΟΚ, με τη συνθήκη του Μάαστριχτ το 1992, με την οποία μετονομάζεται σε Ε.Ε., με το ευρώ-σύνταγμα το 2004, τη συνθήκη της Λισαβόνας το 2007 και, τέλος, το 1998-1999 με την ΟΝΕ και την εισαγωγή του ευρώ, στο οποίο προσχωρεί η χώρα μας με την κυβέρνηση Σημίτη, εναρμονίζεται πλήρως με τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές της Συναίνεσης της Ουάσιγκτον.

Το ευρώ ως όργανο αναδιανομής του πλούτου

Το ευρώ προωθήθηκε από τις ισχυρές κεντροευρωπαϊκές χώρες της ΕΕ με προεξάρχουσα τη Γερμανία, που έβλεπαν ότι τα εθνικά τους νομίσματα, με αιχμή το μάρκο, με τις συνεχείς ανατιμήσεις τους, δε μπορούσαν να διατηρήσουν τις εξαγωγές τους στη ζώνη της Ε.Ε. Έτσι το κόστος της ανατίμησης το φόρτωσαν στις κοινωνίες των χωρών της ευρωζώνης, που είναι λιγότερο ανταγωνιστικές. Παράλληλα οι τραπεζίτες και οι λοιποί τοκογλύφοι έβγαιναν πολλαπλά ωφελημένοι, λόγω της ιδιορρυθμίας της ΟΝΕ να μην υπάρχει μια κεντρική εκδοτική τράπεζα που να εγγυάται και να στηρίζει τη σταθερότητα του ευρώ. Όρο που επέβαλαν οι Γερμανοί, για να μην επωμισθούν τις ζημιές από τα ελλείμματα των χωρών της ευρωζώνης, τα οποία λόγω του ευρώ θα ήσαν αναπόφευκτα.

Έτσι η ΕΚΤ περιφρουρεί το σκληρό ευρώ, δηλ. πολύ μικρό πληθωρισμό, και δε δανείζει τα κράτη της ευρωζώνης, αλλά τις τράπεζες με επιτόκιο 1%, οι οποίες δανείζουν τα κράτη με επιτόκια 3% έως και 7%!! Για το λόγο αυτό η αναδιανομή του πλούτου υπέρ των κερδοσκόπων είναι θηριώδης, αν αναλογισθεί κάποιος ότι μόνο το 2011 το πρόγραμμα δανεισμού των χωρών της ευρωζώνης είναι 814 δισ. Οι χώρες της ευρωζώνης δε δικαιούνται να εκδίδουν εθνικό νόμισμα και είναι υποχρεωμένες μόνο με δανεισμό να χρηματοδοτούν μέρος των αναγκών τους, κυρίως τα δημοσιονομικά τους ελλείμματα. Έτσι σταδιακά οι χώρες της ευρωζώνης έχουν αποκτήσει τεράστια χρέη, που όλο και αυξάνονται, πληρώνοντας στους κερδοσκόπους όλο και περισσότερους τόκους.

Η οικονομική κρίση είναι χειρότερη στις χώρες της ευρωζώνης

Η οικονομική κρίση προέκυψε από την υπερσυσσώρευση πλούτου στους τραπεζίτες και τους κερδοσκόπους, λόγω της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης. Την κρίση σηματοδότησε η χρεοκοπία της αμερικανικής τράπεζας Lehman brothers το 2008, η οποία είχε πουλήσει «φούσκες» σ' όλο τον κόσμο, με αποτέλεσμα την πραγματική ή οιονεί χρεοκοπία των τραπεζών των δυτικών χωρών. Και ενώ τραπεζίτες, κερδοσκόποι και γκόλντεν μπόις θησαύρισαν και θησαυρίζουν, οι ζημιές των τραπεζών τους, με τη συνδρομή των κυβερνήσεων, μετακυλιούνται

A.S.K.E.

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΤΖΩΡΤΖ 12-ΑΘΗΝΑ 10677 ΤΗΛ. +302103822315, FAX +302103819887

Ιστοσελίδα: www.aske.gr

στις κοινωνίες και μάλιστα με τόκο. Έτσι τα τραπεζικά ελλείμματα μετατρέπονται σε κρατικά. Οι χώρες, όμως, που έχουν μεν τεράστια ελλείμματα και χρέη, αλλά διατηρούν το εθνικό τους νόμισμα, π.χ. ΗΠΑ, Ιαπωνία, Βρετανία, εξυπηρετούν τα χρέη τους και με πληθωρικό χρήμα, αποτρέποντας έτσι τη δράση των κερδοσκόπων. Αντίθετα, στην ευρωζώνη η οικονομική κρίση επιδεινώνεται και βαθαίνει, επειδή οι χώρες και δανείζονται από τις τράπεζές τους και τις χρηματοδοτούν με τα δανεικά, αυξάνοντας ραγδαία τα ελλείμματά τους. Τα επιτόκια δανεισμού σε ευρώ αποτελούν αντικείμενο τραπεζικής κερδοσκοπίας, με αποτέλεσμα οι κυβερνήσεις, υπακούοντας στους όρους της Γερμανίας και των τραπεζιτών που εκπροσωπούνται από την Ε.Ε., να επιβάλλουν αιματηρά μέτρα λιτότητας εις βάρος των λαών τους, ώστε να πληρώνουν απρόσκοπτα τα τραπεζικά τοκογλυφικά κέρδη, προκαλώντας έτσι μεγαλύτερη υπερσυγκέντρωση πλούτου. Τώρα μάλιστα αρχίζουν να αναθέτουν τη διακυβέρνηση των χωρών στους ίδιους τους τραπεζίτες, παραμερίζοντας εθνικά συντάγματα και δημοκρατικούς θεσμούς.

Η Γερμανία, ανακαλώντας τις απεχθείς ιστορικές της καταβολές, προσδοκά, κοντόφθαλμα, να ηγεμονεύσει χωρίς τη Γαλλία. Με καλβινιστική και ρατσιστική λογική, ζητεί την τιμωρία των «απειθαρχών» χωρών με αδιανόητα μέτρα εξαθλίωσης και εξευτελισμού, με δηλώσεις υποταγής και αποδοχή της ληηλασίας του πλούτου τους. Αυτή η πολιτική, όμως, έχει άμεσο αντίκτυπο στη γερμανική οικονομία, επειδή η παρούσα κρίση πλήττει ήδη τις εξαγωγές της στις χώρες της ευρωζώνης και υπονομεύει ραγδαία το ευρώ, πράγμα που σηματοδοτεί την ημερομηνία λήξης του.

Η Ελλάδα

Η χώρα μας είχε ήδη πρόβλημα μη βιώσιμου χρέους, εξ αιτίας της συμμετοχής της στην ΕΟΚ-Ε.Ε., πριν δηλ. από την ένταξή της στην ΟΝΕ το 2001 (150 δισ. ευρώ χρέος τότε). Από το 1981 σταδιακά οι κυβερνήσεις της, υλοποιώντας τις κοινοτικές ντιρεκτίβες, συνέβαλαν στην καταστροφή της παραγωγικής της δομής, αγροτικής, βιομηχανικής, βιοτεχνικής (θάψιμο αγροτικών προϊόντων, καταστροφή αλιευτικών σκαφών, ποσόστωση-πλαφόν παραγωγής στο γάλα, το χάλυβα, το βαμβάκι κ.λπ.). Έτσι η χώρα δανειζόταν από τότε, ακόμη και για την εισαγωγή καταναλωτικών αγαθών που θα μπορούσαν να παράγονται εδώ, με συνέπεια ο δανεισμός να βαίνει αυξανόμενος, καθώς και η ανεργία και η μείωση των δημοσίων εσόδων και των ασφαλιστικών εισφορών.

Με το σκληρό ευρώ η κατάσταση επιδεινώθηκε ραγδαία. Ο ρυθμός δανεισμού σχεδόν τριπλασιάστηκε. Ακόμη και ο τουριστικός τομέας έγινε μη ανταγωνιστικός, ενώ οι κυβερνήσεις, λόγω του εύκολου δανεισμού, αύξησαν υπέρμετρα τη δημόσια σπατάλη για αντιπαραγωγικές δραστηριότητες. Με το μνημόνιο, που έφερε την κατάσταση της κοινωνίας και της οικονομίας σε θανατηφόρο αδιέξοδο, έχει επιβληθεί ξένη κατοχή, που παραβιάζει το σύνταγμα και τους δημοκρατικούς θεσμούς. Ο ελληνικός λαός καλείται για μια ακόμη φορά ν' αγωνιστεί για την απελευθέρωσή του με βάση το ακροτελεύτιο άρθρο του συντάγματος.

Καταδίκη η παραμονή στο ευρώ

Ήδη έχει τεθεί το πρόβλημα αν είναι δυνατή η παραμονή της χώρας στο ευρώ. «Στρατηγική επιλογή» είναι το ευρώ, διακηρύσσουν οι υποτακτικοί της Ε.Ε., προς όφελος αποκλειστικά των ξένων και των τραπεζιτών τους.

Για να παραμείνει η χώρα στο ευρώ, όσο κούρεμα του χρέους κι αν γίνει, θα πρέπει να δανειζεται στο διηνεκές και να καταστεί ο ελληνικός λαός υποταγμένος δούλος. Ο Σ. Ρομπόλης, επιστημονικός διευθυντής του ΙΝΕ της ΓΣΕΕ, αναφερόμενος στο παραγωγικό μοντέλο της χώρας, είπε ότι δεν είναι απλώς στρεβλό, αλλά στημένο με τέτοιο τρόπο που ζει από τα δανεικά και παράγει συνεχώς ελλείμματα, τα οποία «ακόμη κι αν μηδενιστούν, ως εκ θαύματος, τα χρέη και τα ελλείμματα, μέσα σε μία δεκαετία η χώρα θα έχει και πάλι τα ίδια δημοσιονομικά

A.S.K.E.

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΤΖΩΡΤΖ 12-ΑΘΗΝΑ 10677 ΤΗΛ. +302103822315, FAX +302103819887

Ιστοσελίδα: www.aske.gr

προβλήματα» (Ελευθεροτυπία 17-10-2010). Με το ευρώ, όσο υπάρχει, η Ελλάδα είναι καταδικασμένη.

Εθνικό νόμισμα με παραμονή στην Ε.Ε. είναι λύση αδιέξοδη

Τώρα πολλοί μιλάνε για την επαναφορά του εθνικού μας νομίσματος (π.χ. δραχμή), με «κούρεμα» του χρέους, χωρίς την αποχώρηση από την Ε.Ε. Έτσι, όμως, ενώ η χώρα θα μπορεί να χρηματοδοτεί με δραχμές που εκδίδει τις εσωτερικές της ανάγκες (π.χ. μισθούς, συντάξεις κ.λπ.), θα υφίσταται συνεχή διαρροή κεφαλαίων και δε θα μπορεί να επενδύσει για την ανασύσταση της παραγωγικής της δομής, λόγω των κανόνων της Ε.Ε. για την ελεύθερη διακίνηση κεφαλαίων και προϊόντων. Δε θα μπορεί να ελέγχει τη διακίνηση του συναλλάγματος και την εσωτερική αγορά της. Χωρίς σημαντική ανάπτυξη της εγχώριας παραγωγής, όμως, ο εξωτερικός δανεισμός θα συνεχίζεται αμείωτος και πολύ σύντομα η χώρα θα φθάσει και πάλι στη σημερινή τραγική κατάσταση, όπως ακριβώς περιέγραψε ο Σ. Ρομπόλης.

Όρος επιβίωσης και ανάπτυξης η αποχώρηση από την ΕΕ και το ευρώ

Η ανάταξη της οικονομίας μας, μετά τον όλεθρο της Ε.Ε., του ευρώ, των μνημονίων και της ξένης κατοχής, δεν είναι μια εύκολη υπόθεση. Η αποχώρηση από την Ε.Ε. και η επαναφορά του εθνικού νομίσματος είναι προϋπόθεση για ν' αποκτήσει η χώρα αξιόλογη παραγωγή, που (μεταξύ άλλων) θα εξασφαλίσει και τη διατροφή στον ελληνικό λαό, κάτι που σήμερα της απαγορεύεται.

Οι αρχικές δυσκολίες αυτού του εγχειρήματος προέρχονται από μία αναπόφευκτη υποτίμηση του εθνικού νομίσματος και από τον αρχικό αποκλεισμό της χώρας από τις «αγορές», ως συνέπεια της αναστολής εξυπηρέτησης του δυσθεώρητου χρέους. Η υποτίμηση θα κάνει τη χώρα πιο ανταγωνιστική, αλλά θα γίνουν ακριβότερα τα εισαγόμενα προϊόντα. Το βάρος, όμως, θα το επωμισθούν πλέον όλοι κι όχι μόνο οι πιο αδύνατοι, όπως τώρα. Αποτέλεσμα της υποτίμησης θα είναι επίσης σε πρώτη φάση ο πληθωρισμός, κυρίως λόγω των εισαγομένων, σε ύψος αντίστοιχο με αυτόν που είχαμε προ της εισαγωγής του ευρώ. Ο πληθωρισμός, άλλωστε, είναι χαρακτηριστικό στοιχείο των χωρών με εθνικό νόμισμα, όταν αντιμετωπίζουν παγκόσμιες κρίσεις με υποτίμηση και έκδοση πληθωρικού νομίσματος.

Ο αποκλεισμός από τις τοκογλυφικές «αγορές», αντίθετα, δεν είναι πρόβλημα, επειδή για τον εξωτερικό δανεισμό η χώρα θα μπορεί να στραφεί αλλού. Οι εγχώριες καταθέσεις και τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων, αφού μετατραπούν, φυσικά, σε εγχώριο νόμισμα, δε θα θιγούν μια και οι περισσότερες τράπεζες θα πρέπει να εθνικοποιηθούν ή να τελούν υπό αυστηρό κρατικό έλεγχο και θα μπορούν να δανεισθούν από το κράτος. Η εισαγωγή κεφαλαίων θα ελέγχεται ως προς την προέλευση (μαύρο χρήμα, φοροδιαφυγή κ.λπ.) και θα επενδύεται με κρατικό έλεγχο.

Η αναγκαία πολιτική

Ο ελληνικός λαός πρέπει με δημοψήφισμα ν' αποφασίσει την αποχώρηση από την Ε.Ε. και το ευρώ της και την επαναφορά του εθνικού νομίσματος. Η Βουλή ν' αποφασίσει την κατάργηση των μνημονίων, για να πληρώνουμε μόνο αυτά που πράγματι χρωστάμε και όποτε μπορούμε. Να εθνικοποιήσουμε το μεγαλύτερο τμήμα του τραπεζικού συστήματος και να απαγορεύσουμε την ελεύθερη διακίνηση κεφαλαίων. Με δανεισμό από την εκδοτική τράπεζα (Τράπεζα της Ελλάδας) κι ένα δίκαιο φορολογικό σύστημα, που να επιβαρύνει τους πλουσιότερους και ν' αποτρέπει τη φοροδιαφυγή και την εισφοροδιαφυγή, μπορούμε για 2 περίπου χρόνια να χρηματοδοτούμε τις εσωτερικές μας ανάγκες (μισθούς, συντάξεις, πρόνοια, έργα, προμήθειες κ.λπ.), προωθώντας τη ζήτηση, μέχρις ότου αποκτήσουμε παραγωγή και έσοδα που θα ανακουφίσουν την οικονομία μας. Θα πρέπει να χρηματοδοτήσουμε άμεσα την ανασύσταση της παραγωγικής μας δομής, με έμφαση σε πρώτη φάση στην ταχεία ανάπτυξη του αγροτικού και του τουριστικού τομέα. Να προωθήσουμε εφαρμογές υψηλής τεχνολογίας με το υψηλής στάθμης επιστημονικό δυναμικό που διαθέτουμε, να ενισχύσουμε και να προστατεύσουμε κάθε εγχώρια παραγωγική

Α.Σ.Κ.Ε.

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΤΖΩΡΤΖ 12-ΑΘΗΝΑ 10677 ΤΗΛ. +302103822315, FAX +302103819887

Ιστοσελίδα: www.aske.gr

δραστηριότητα. Αυτό μπορεί να γίνει (αν χρειάζεται) με την επιβολή δασμών στα ξένα προϊόντα που ανταγωνίζονται τα ελληνικά, με επιδότηση της παραγωγής και των εξαγωγών, με εξασφάλιση αγορών στο εξωτερικό με διμερείς εμπορικές (και όχι μόνο) συμφωνίες με άλλες χώρες με βάση το αμοιβαίο όφελος κ.λπ. Σε πρώτη φάση, οπότε δε θα έχουν εξασφαλισθεί πόροι από τις εξαγωγές και τους άδηλους πόρους, ο απαιτούμενος εξωτερικός δανεισμός για εισαγωγές αγαθών που δεν παράγονται εδώ μπορεί να προέρχεται από την ομογένεια και από διμερείς συμφωνίες με χώρες που δε θέτουν τους επαχθείς όρους των μνημονίων. Τέλος να εφαρμοσθούν οι πολιτικές που προτείνονται στο άρθρο «οι προτάσεις του ΑΣΚΕ για την έξοδο από το μνημόνιο» (φύλλο 136 της «Ενημέρωσης», Νοέμβριος 2010) και στην προκήρυξη του Μαΐου 2011.